

[Arne Larsen.]

brug for at få lån fra boligfonden. Det er muligt, men der kan vel også pyntes på forslaget i så henseende, så at noget sådant kan udelukkes.

Det blev også sagt af den ærede socialdemokratiske ordfører, at det i og for sig vel ville være rimeligt, at vi oprettede en boligfond. Han tænkte imidlertid på, at den så skulle løse f. eks. saneringsproblemet og problemet for alle de mennesker, som var boligløse. Ja men det tager jeg da som et positivt tilsagn om, at her er altså en vej frem, og vi skulle da ikke have noget imod det, hvis boligfonden fik mulighed for at løse en sådan opgave effektivt, for det er rigtigt, at saneringsspørgsmålet er afgørende.

Det ærede medlem hr. Finn Poulsen kom ind på finansieringspørgsmålet og mente, at det ikke var nødvendigt med kunstige indgreb for at få renten ned på et rimeligt niveau; det ærede medlem sagde, at den var på vej ned, og så måtte vi trøste os med det. Man kan måske sige, at der nu er noget, der tyder på, at renteniveauet er for nedadgående, men der kan når som helst opstå en situation, hvor de internationale konjunkturer forandres, og det vil spille ind på de danske konjunkturer. Vi så, hvad Koreakrigen i sin tid betød for renten, der pludselig sprang i vejret. Netop med hensyn til boligbyggeriet gælder det, at det er forkert, at det skal være påvirkeligt både af det ene og det andet tilfældige, som spiller ind. Derfor ønsker vi en fast, lav rente for boligbyggeriet; vi mener, det er afgjort nødvendigt, at det kommer ind i stabile renteforhold. Renten går ned, siger man, og så kan de unge håbe på, at der vil blive lejligheder til dem dels i den gamle boligmasse, dels i den nye boligmasse, når den er sunket til et rimeligt niveau og det bliver overkommeligt at betale for disse lejligheder. Ja, vi kan vente og vente; det har ungdommen gjort i årevis. Men her er et forslag, som prøver på at løse et akut problem.

Man har også været inde på — jeg tror,

det var det ærede medlem hr. Thestrup — at vejen frem til en tilstrækkelig stor boligmasse var en tilstrækkelig stor boligreserve; dermed klaredes alle problemerne af sig selv. Det tror jeg nu ikke, og jeg tror, det vil vare meget længe, før vi har denne store boligreserve, som måske kunne blive en garanti for, at der blev større konkurrence på udlejningsområdet. Hvor mange år skal vi vente på det? Der er nu gået mere end 18 år efter krigens afslutning, og situationen er blevet værre og værre i de forløbne år, så der er ingen grund til at udskyde spørgsmålets løsning; der må gøres en indsats for at få det løst hurtigst muligt.

Vi har i bemærkningerne til vort lovforslag peget på, at det rimeligste ville være en boligafgift på 15 pct. af en husstands bruttoindtægt. Det ærede medlem hr. Helge Larsen får det til rundt regnet 3.000 kr. Det er vel lidt i underkanten, når man taler om almindelige, jævne indtægter; lad os sige 3.500-3.600 kr. Det vil altså sige rundt regnet en husleje på 300 kr. om måneden for en familiebolig, og det finder vi ærlig talt rimeligt. At boligfonden måske ikke alene vil være i stand til at klare dette, er muligt, men det foreliggende lovforslag udelukker ikke, at boligstøtte kommer ind også på andre måder. Boligloven af 1958 sættes ikke ud af kraft ved at gennemføre lovforlaget om oprettelse af en boligfond. Selvfølgelig kan det sociale komme ind i billedet alligevel i form af driftstilskud, huslejetilskud, og hvad ordningerne nu hedder. Men vi finder, det ville være rimeligt at nå frem til et hulejeniveau, der ligger på netop 3.600-4.000 kr. om året, for det er godtgjort, at af f. eks. en faglært arbejders indtægt går i dag ca. 45 pct. til husleje og skatter, 45 pct. Det er altså ikke spor for tidligt, vi gør et forsøg på at få boligafgiften sat væsentligt ned.

Axel Ivan Pedersen: Den ærede ordfører for forslagsstillerne talte om, at man skulle aktivisere forskellige fonds i boligfonden. Jeg kan ikke se rettere, end at den kends-